

зистенциална принуда и обреченост. Мотивът *необяснимо, априорно страдание* не само е открит в „Родина“, но и изцяло противоречи на Ботевата идея за свобода на избора изобщо. *Страданието* е привидно потиснат, но всъщност надреден мотив в творбата. Именно така пожелава Яворов да възпреем *Родината* на Яворов – като една напълно обособена тематична единица в дискурса или като семантичен ефект от тотално различна „знакова продукция“ (У. Еко). Поради това изявлението на героя във финала на „Родина“ („И аз те имам, за да бъда сам в безбоя“) само изглежда драстично ново: имайки своята *Родина*, владеейки чрез спомена едно имагинерно пространство, героите от „Арменци“ и „Заточеници“ също са тотално обособени сред заобикалящия ги свят. Притежаването на *Родината* обрича на неадаптивност и самота. Впуснем ли се в още подробности около конципирането на късната, мнимо различна Яворова *Родина*, неизбежно ще открием, че релациите на съотносителност между темите *Родина* и *лично страдание* определено доминират над релациите, възникнали при противопоставянето им. Озаглавявайки постулативно („Аз страдам“) фрагмент от бившия цикъл „Падение“, Яворов опитва да постигне *Яворов* твърде еднозначно. В желанието да освободи пространство между два манифестни текста – „Родина“ и „Аз страдам“ – да демонстрира пределна обособеност и затвореност на понятията *Родина* и *страдание*, понятия, отнасящи се до два различни типа мисловност (идеологическа и личномитологическа), поетът допуска и неволни преливания помежду им, тематично ги свежда до едно и също или – провокира диалог между два текста, подмолно подронвайки презумпцията за дисконтинуитет в „Подир сенките на облаците“ и спомагайки да се съзре единният художествен континуум.

След отклонението в частния, но не и незначещ за цялото паралел, ще продължим с наблюдения над по-компактни единици от „Прозрения“. Въпреки всевъзможните „зигзаги“ (слабият, изкуствено създаден дисконтинуитет между „Роди-